

Проповед 329

Ние сме светлината на света

Прочит: Исая 60, 1 - 6

Скъпи братя и сестри,

1. Въведение. Днес е първият ден на годината. Нормално е да си правим равностметка за това, което се е случило в живота ни, и това, което искаме да постигнем през следващата година. Важно е да знаем какво искаме да постигнем и същевременно да сме чувствителни към Божия глас. Ние обикновено знаем какво искаме да постигнем в професионален план или в семейството си, или пък със самите себе си. Има толкова неща, които искаме да променяме, че животът ни няма да стигне. Обаче, важно е да се замислим какво искаме да постигнем по пътя си в този живот, следвайки Бога. В живота на християнина всичко трябва да е пречупено през Божията воля, нещо, което обаче ние забравяме. Днес ние подновяваме завета с Бога и това означава, че искаме да положим всичко, абсолютно всичко в Неговата ръка и да отворим сърцата си и ушите си, и цялото си същество, за да слушаме Неговия глас, т.е. да съобразяваме всяко едно нещо в живота си първо с Него. Замислете се върху това: Какви искате да бъдете през следващата година? Една история ни разказва: *Живели някога в съседни ферми двама братя, но не щещ ли един ден се скарали. Това бил първият сериозен конфликт помежду им след период от 40 години, през които двамата работили рамо до рамо, помагали си, поделляли си машините и при нужда си услужвали със стоки или работници. Но ето че добрите им отношения приключили. Всичко започнало с дребно неразбирателство, прераснало в сериозен спор, и накрая се стигнало до размяна на обидни думи, последвани от седмици мълчание. Един ден на вратата на по-големия брат Джон се почукало. Отворил той и видял човек с дърводелски инструменти. Търся си работа за няколко дни - казал странникът. - Дали имате нещо дребно за вършене, с което да ви бъда от полза? - Да - отговорил му големият брат. - Имам работа за теб. Погледни онзи ров там до другата ферма. В тази ферма живее моят съсед, който всъщност е по-малкият ми брат. Миналата седмица между нашите ферми имаше ливада, но той копа с булдозера си до нивото на реката и сега между нас зее ров. Е, знам, че така иска да ме ядоса, но аз ще му го върна подобаващо. Виждаш ли купчината греди до плевнята? Искам да ми построши ограда, висока два метра, за да не ми се налага да виждам повече лицето му. - Мисля, че разбирам - казал дърводелецът. - Покажи ми къде са пироните и търнокопа и смятам, че ще останеш доволен от резултата. Джон имал работа в града, затова помогнал на дърводелеца да си приготви материалите и инструментите и тръгнал. Мъжът работил здраво през целия ден: мерел, режел, ковал. Когато по залез слънце стопанинът се върнал вкъщи, майсторът току-що бил приключил работата си. Като видял стореното, Джон не можал да повярва на очите си. Нямало и помен от ограда. Вместо това над рова се издигал мост, който свързал двата му края. Чудесно построен, с парапет и всичко необходимо, а по него вървял малкият брат с протегнатата ръка. - Бива си те! - казал той. - Да построши мост след всичко, което ти рекох и сторих?! Двамата братя се срещнали по средата на моста и си подали ръка. После се обърнали към дърводелеца, който тъкмо нарамвал инструментите си. - Почакай! Остани още няколко дни. Имам и други задачи за теб - помолил го Джон. - С удоволствие - отвърнал дърводелецът, - но имам да строя и други мостове. Интересна история, светът има нужда от такива хора, има нужда от хора, които строят мостове. Между Бога и човека зее огромна пропаст – пропаст, издълбана от човешкото непослушание и греха. Бог е направил всичко възможно и е премахнал всяка една пречка чрез Исус Христос, иска обаче ние да покажем на хората около нас каква е истинската посока и кой живот си струва да бъде живян – този с Бога или този без Него. Искам ми се ние да сме такива строители на мостове, да посветим живота си на това да показваме на хората около нас къде е правилният път, да ги водим при*

Христос. Без Христос този свят е загубен и ако ние показваме на хората около нас какво се е случило и какво Бог е направил за нас в лицето на Сина Си, тогава животът ни би бил много плодотворен и истински. Текстът от Исаия ни напомня за голямото съкровище, съкровището на благовестието, което Бог ни е поверил, и за нашата отговорност да занесем добрата вест до хората около нас. Бог иска да Му служим и да носим Неговата светлина в този свят на тъмнина.

2. Светлина и тъмнина. Още на пръв поглед в нашия текст можем да забележим контраста между светлината и тъмнината. Както биха казали много философи – вечната борба между доброто и злото. Това обаче е твърде плоско и плитко казано. Тук не става въпрос за борбата между злото и доброто, а за разделението между това, което принадлежи на Бога, и това, което не Му принадлежи, или още по-точно казано, контраста между тези, които са избрали да следват Бога и тези, които сами са се обрекли да живеят в тъмнината. Исаия описва каква е фактичката реалност: **“Защото, ето, тъмнина ще покрие земята и мрак – племената;”**. Това е реалността, в която живее този свят; ние сами сме избрали този път. От момента на грехопадението, човекът избра да живее отделен от Бога и от този момент нататък грехът влезе между нас, хората, и тъмнината се настани между нас и Бога. От времето на онзи първи избор в Едемската градина, тъмнината влезе между нас, хората, и Бога; и всеки човек има свободен избор – дали да живее в тъмнината или да живее в светлината. Тъмнината означава да си далеч от Бога, а светлината – да си в Божието присъствие. Ясно трябва да кажем, че вътре в себе си човек винаги е копнял за онова Божие присъствие, копнял е за това тъмнината да се махне от живота му, за да може да живее в светлината. Само след няколко глави Исаия ще каже (Исаия 64, 1): **“О, да би раздрал Ти небето, да би слязъл, да биха се стопили планините от присъствието Ти”**. Човек иска да е близо до Бога. И това е така по една много проста причина – човек е създаден, за да живее с Бога и да общува с Бога непрекъснато. Грехът е този, който ни кара да се срамуваме от себе си и от това, в което сме се превърнали, и да се крием в тъмнината. Пророк Еремия от своя страна казва (Еремия 23, 24): **“Може ли някой да се скрие в тайни места, че Аз да не го видя? – казва Господ. Не Аз ли изпълвам небесата и земята? – казва Господ.”** Бог вижда всичко, вижда нашето състояние, вижда нашия път в тъмнината и иска да ни помогне. За съжаление, изборът зависи от нас, хората. *На едно място имало голямо събрание, на което един учен в продължение на два часа доказвал, че няма Бог. Той демонстрирал цялата си начетеност пред пълната зала. Никой не пестял аплодисментите: „Ура! Няма Бог! Можем да правим, каквото си искаме!“ След два часа ораторът свършил и ръководителят на събранието станал и казал: „Сега ще има дискусия. Който иска да каже нещо, нека се обади!“ Никой нямал куража за това. Все пак на такъв учен човек не може да излезе насреща. Вероятно имало много хора, които не били съгласни с него, но никой не смеел да каже нещо пред възторжената тълпа. И все пак, от задните редици се надигнала една стара жена. Председателстващият попитал: „Бабо, ако искате да кажете нещо, трябва да дойдете тук, отпред.“ „Добре – каза бабата, – не ме е страх!“ Излязла бабата смело на подиума, застанала на катедрата и каза: „Господин оратор, вие ни говорихте два часа за вашето неверие. Позволете ми да ви поговоря пет минути за моята вяра. Искам да ви кажа какво е направил за мен моят Господ, моят Небесен баща. Когато бях млада жена, мъжът ми стана жертва на злополука в мината и ми го донесоха мъртъв вкъщи. Останах сама с три малки деца. Тогава социалните осигуровки бяха доста скромни. Щях да изпадна в пълно отчаяние, както бях застанала пред трупа на мъжа си. Но вижте, започна се с това, че моят Бог ме утеша така, както никой човек не можеше да го направи. Това, което ми говореха хората, влизаше през едното ми ухо и излизаше през другото. Но Той, живият Бог, ме утеша! И тогава аз му казах: „Господи, сега Ти трябва да бъдеш баща на моите деца.“ Често пъти вечер не знаех откъде ще взема пари, за да нахраня децата си на следващия ден. И тогава пак казвах на своя Спасител: „Господи, Ти знаеш колко съм зле, помогни ми!“ И тогава бабата се обръна към оратора и му каза: „Той никога не ме изостави в трудностите, никога! Преминах през много беди, но Той никога не ме изостави. Бог изпрати Своя Син, Господ Иисус Христос и Той умря и възкръсна за мен и със Своята кръв ме изми от всичките ми грехове! Да – продължи тя, – сега съм вече стара жена. Скоро ще умра. Но вижте, Той ми даде и една сигурна надежда за вечен живот. Когато тук затворя очи, ще се събудя на небето, защото принадлежа на Иисус. Всичко това направи Той за мен! А сега ви питам, господин ораторе, какво е направило за вас вашето неверие?“ Тогава ораторът станал, потупал бабата по рамото и казва: „Е, на такава*

стара жена не бихме искали да отнемеме вярата. За старите хора тя си е много добра!“ Тогава бабата енергично отърсила ръката му и заяви: „О-о, не! Така лесно няма да се отървете от мен! Аз ви зададох въпрос, господин ораторе, и вие трябва да ми отговорите на него! Аз ви казах какво е направил за мен моят Господ. Сега вие ми кажете какво е направило за вас вашето неверие!“ *Неловко мълчание!* Изборът е наш, дали искаме да живеем в светлината или в тъмнината. Ние не можем да останем по средата, не можем да живеем на сянка и трябва да изберем. Животът в тъмнината е безподен и пропилян. Неверието не носи нищо; вярата ни води в светлината. Ние сме призвани да живеем в светлината, в Божията светлина – това е нашето истинско у дома. Бог ни е дал чрез Исус Христос възможността да живеем в светлината, изборът е наш. За тези, които изберат да следват Бога, е запазено обещанието: **“Защото, ето, тъмнина ще покрие земята и мрак – племената; а над тебе ще осияе Господ и славата Му ще ти се яви.”** Дори и цялата земя да бъде покрита с тъмнина, Божиите ще останат в светлината. Колкото и да напредва тъмнината, тя няма да може да отмести светлината, няма да може да повреди Божиите избрани. Исус Христос казва (Йоан 8, 12): **“Аз съм светлината на света; който Ме следва, няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота.”** Исус носи светлината в този свят; когато Исус дойде, тъмнината няма никакъв шанс.

3. Деца на светлината и деца на тъмнината. В романа си “Властелинът на пръстените” Джон Толкин претворява до голяма степен истините на Библията. Там той описва между другото и две групи приказни същества: елфи и орки. Едните са красиви и благородни, а другите грозни и лукави, едните служат на доброто, а другите на злото. Авторът обаче на няколко места казва много ясно, че макар и да са толкова различни, и двете същества произлизат от едно и също място. И добрите и злите са били в началото добри. Това е нещо, в което Библията не ооставя съмнение – всички хора по тази земя са създадени като деца на светлината. Разделението идва след грехопадението и всеки човек трябва да избере. Исус казва на своите ученици (Йоан 12, 36): **“Докато имате Светлината, вярвайте в Светлината, за да станете синове на Светлината.”** Ако изберете светлината, ще станете синове на светлината. И още в 1. Солунци 5, 5 – 6: **“Защото вие всички сте синове на светлината, синове на деня; не сме от нощта, нито от тъмнината. И така, да не спим, както другите, а да бъдем будни и трезвени.”** Който избере да следва Бога, става син на светлината. Този избор е пред нас и всяко едно човешко същество трябва да избере – дали иска да следва Бога или сатана, дали да служи на доброто или на злото, дали да бъде син на светлината или на тъмнината. Всяко такова решение има последствия. Ако избереш да следваш тъмнината, ти се променяш и всичко онова, което е типично за тъмнината, се пренася в твоя живот. Ако избереш да следваш светлината, не можеш да не вършиш зло, защото то е самата същност на тъмнината. По същия начин, ако решиш да следваш Бога, да бъдеш част от светлината, трябва да вършиш делата на светлината, трябва да приличаш на своя създател, на Исус Христос. Затова и животът на християнина е едно непрестанно оприличаване на Този, Който ни е създал по Свой образ и подобие, възстановяване на онзи образ, който Бог е дал на човека още в началото. В този свят има светлина и тъмнина, вяра и неверие, Бог и сатана, и съответно деца на светлината и деца на тъмнината. Изборът е наш. Бог ни е дал свободния избор и ние трябва да решим кого ще последваме и по кой път ще вървим. Бог ни е създал, за да бъдем деца на светлината, но не иска да ни насилва да Го изберем. Той оставя това решение на нас и никой няма да ни го отнеме. Какви искате да бъдете – синове и дъщери на светлината или на тъмнината?

4. Да светиш. Думите, които четем в книгата на пророк Исаия, са многопластови. Те не са просто няколко изречения, които да ни вдъхновят, а имат много по-дълбок смисъл, в който и ние ще се постарам да вникнем. На първо място те са пророчество за идването на Исус Христос. Исаия говори на хората от Ерусалим и Юдея. Те са видели разрушаването на своята родина и изгонването от Обетованата земя, от онази земя, която Бог беше обещал на народа Си, земята, която трябваше да бъде притежание на народа на Израил завинаги. Времената обаче се бяха променили и хората бяха станали неверни, бяха забравили Бога и бяха започнали да служат на идоли и на собствените си желания. Те казват, че нямат нужда от Бога и Бог изпълнява желанието им и се оттегля. Тогава нещата стават наистина тежки. Хората разбират какво означава да живееш далеч от Бога, разбират че не могат да разчитат на себе си. Нуждаят се от някой, който да донесе светлина и надежда в този свят. Има само Един, Който може да поправи всичко и това е Самият

Бог. Тогава Той изпраща Сина Си, за да донесе светлина в земята на мрака: **“Стани, свети, защото светлина дойде за теб и славата Господня те осия. Защото, ето, тъмнина ще покрие земята и мрак – племената; а над тебе ще осияе Господ и славата Му ще ти се яви.”** От тези стихове става пределно ясно, че Някой ще дойде и то не някой въобще, а самата Божия слава ще се появи. Тази слава е не нещо друго, а сам Исус Христос. Пророчеството означава, че Той ще се появи върху развалините на този свят и ще покаже колко велик е Бог, колко велико е Неговото спасение, и ще даде шанс на всеки един човек да живее, да има нов живот, да живее с Бога във вечността. Бог ще съгради Израел отново, не чрез сила и мощ, не като им постави цар, а като победи греха. Бог ще даде шанс на всеки един човек. Как човек може да стане Божие дете – само чрез Исус! Сам Той ни казва: „Аз съм вратата. Който влезе през Мен, ще бъде спасен.“ През мрака на света, Исус Христос идва към нас, хората. Лесно ще Го разпознаете – Той има белези от гвоздеи на ръцете Си. Погледнете назад в живота си и си спомнете – не ви е било грижа за Него. Струвало ви се е, че тези истории за Бога са глупости. Но Той ви е срещнал. Това е първата крачка за всеки един човек – пътят във от тъмнината – да познае Исус! А втората крачка е да Му се довери. Само Той може да приведе в ред вътрешния ми живот, постоянното безпокойство, всички страхове и притеснения, скритата ми вина, младежките ми грехове. Това означава да станеш дете на светлината, това означава да си дете на Бога, това означава да те **“осияе Господ”**. И когато това се случи, не бива да преставате да търсите Господа. Тук е мястото и на третата стъпка, която е важна за самия християнин, но и за хората около него: Да станеш и да светиш. Тук можем да цитираме много места в Новия завет, места, на които Исус призовава Своите да светят и да изявяват вярата си. Светилото не се поставя под шиник. Ние, християните, сме призвани да изявим Исус пред хората, да отидем до края на света. В целия Нов завет недвусмислено е заявена нашата християнска отговорност да светим. Това, което пророк Исаия отбелязва и тук, е призив за нас и е свързано първо, с осъзнаването на факта на Кого принадлежим – на Исус или на сатана, на светлината или на тъмнината; и второ, как използваме времето си – да светим и да споделяме на хората вестта за Божията любов и спасение, или си оставаме хора, които знаейки истината за Исус, продължават да я крият под шиника като ценно съкровище, което пазят само за себе си. Когато подновяваме завета, ние си спомняме онзи първи завет, който сме сключили с Бога и с Исус, Завета, с който Той е простил греховете ни и ние сме посветили живота си да Го следваме и да Му служим. Ние трябва да си спомним всички онези моменти, в които сме Го забравяли, когато сме мислили за себе си, а не за Царството. Бог иска да живеем като синове на светлината, а не на тъмнината. Затова нека да станем и да светим със светлината, с която Той е осветил живота ни, да показваме на хората онова невероятно спасение, което Той е изработил. Да светим в един свят, в който тъмнината е все повече. *Възрастен дърводелец решил да се пенсионира. Той казал на своя работодател, че смята да напусне работа, за да има повече време за семейството си. Разбира се, парите в края на седмицата щели да му липсват, но все пак искал да има и свободно време. На работодателя не му се искало да се раздели с добрия си работник и го помолил да построи още една къща като лична услуга. Дърводелецът се съгласил, но било видно, че той вече не влагал душа в работата си. Вършел я немарливо и използвал некачествени материали. Това бил безславен край на една славна кариера. Когато дърводелецът приключил работата си, работодателят му подал ключ и казал: Заповядай, това е твоята къща ... Моят подарък за теб. Дърводелецът останал като ударен от гръм! Колко жалко! Само ако знаел, че строи собствената си къща, щял да направи всичко толкова различно!* Така се случва и в живота. Ние често не даваме най-доброто от себе си. А после с ужас установяваме, че трябва да живеем със създаденото. Изборът, който правиш днес, съгражда къщата, в която ще живееш утре. Затова живеете днес и давайте всичко от себе си – пръскайте Божията светлина в този свят на тъмнина, това е най-добрата инвестиция за бъдещето.

4. Заключение. Бог ни призовава да светим. Да светим с тази светлина, с която Той е осветил живота ни. Веднъж стръпили на сигурната основа на Спасението, която е Исус Христос, ние не трябва да променяме посоката на движението си, трябва да живеем с поглед насочен нагоре, към единственото сигурно убежище и да събираме съкровище на небесата, там където нито молец, нито ръжда могат да го разядат. Бъдете синове и дъщери на светлината, бъдете верни и не се отказвайте докрая. Бог ви е направил посланници в този свят, посланници на Своята любов. Нека през тази година имаме повече вяност и Бог да ни подари много нов плод в благовестието. Амин.